Silviu Genescu - VIITORUL APROAPE DE UŞĂ

Stătea foarte mult timp sub pătură. Îşi alesese un loc pe care nu-l părăsea cu nici un chip, chiar dacă în jurul lui se strângea multă lume şi vociferările pluteau prin încăpere ca mugetul valurilor peste mări. Stătea uneori chircit, nemişcat şi, văzându-l, ai fi zis că ai în faţă o momâie de speriat ciori sau un sac de nisip. Pătura îi cădea grea şi întunecată, cu încreţituri prelungi. Câteodată căuta să şi-o strângă sub el şi atunci nu i se vedeau nici picioarele. Era la fel de tăcut ca mobila, sau ca pietrele de pe drum şi atunci când se plimba prin cabană, încerca să nu facă nici un zgomot, dar străduniile îi erau zadarnice. Atrăgea întotdeauna atenţia, însă nu pricepea una ca asta. Privirile lui erau goale, fără nici un înţeles. Aveau doar direcţie. Acum stătea sub pătură, lângă fotoliul cel roşu.

- E foarte docil, începu cabanierul să explice. Vorbea tare, de parcă s-ar fi temut că fumul avea să-i înghită cuvintele. Lângă scrumieră cenuşa se ridicase ca un cerc gri, firavă machetă de vulcan amuţit demult. O putea sufla oricine, în fereastră se vedea autocarul strălucind. Pe fiecare colţ al capotei părea că se cuibărise câte un soare mic. Veţi merge până în vale ? Acum cabanierul vorbise foarte sfios.

— Da. Elevii au în program vizitarea unor obiective turistice din împrejurimi. Dar nu cobor eu cu ei. Nu mă simt prea bine. Cu ei va merge tovarăşa Ivănescu. Le este şi dirigintă ... Costumul gri al profesorului se contopise cu fumul pierzându-şi formele şi cutele. Cabanierul îl văzu cum îşi descheie un nasture.

— Aţi mai vizitat meleagurile acestea ? întrebă aplecându-se înainte spre profesor.

— Nu. Răspunsul venise neaşteptat de sec şi cu totul descumpănitor. Profesorul se sculase în picioare, înălţându-se gigantic între el şi fereastră. Lumina părea acum că se concentrează în toată fiinţa profesorului. Stătea drept, aureolat de un fir de lumină. Cu mâna stângă dădea la o parte perdelele negre. Fără să ceară voie. Cabanierul se simţi ofensat. De afară răzbăteau

chiote şi râsete. Neregulat se auzea o minge bufnind de parcă ar fi fost izbită de un perete. Probabil, copiii jucau volei sau şi pur şi simplu trăgeau „la zid". Cabanierul se apropie şi el de fereastră.

— Tovarăşe ...

- Da . ..?

— Tovarăşe profesor, sper că vă este cunoscut orarul cantinei.

— Da, îl cunosc şi eu şi elevii.

— Vă rog să nu-l nesocotiți. Riscați să ră-mâneți fără masă ...

— E clar ! Cabanierul se îndreptă spre uşă scoțând hârtii ştampilate din buzunarul halatului.

Lângă fotoliu, idiotul se sculase în picioare cu pătura atârnându-i pe umeri ca o mantie sau ca blana unui animal. Cabanierul îl apucă de mânecă.

— Hai, mă.

* * *

Bocăniturile se înfigeau brutal în liniştea dimineții. Profesorul ieşise din cameră încălțat cu papuci. Pe el avea un halat maro cu monogramă. În semiobscuritatea coridorului îl văzu pe idiot bătând în perete cuie menite să susțină câte o coală ministerială. Capetele lor luceau ca nişte bănuți aruncați în apa vreunei băltoace.

— Ce faci aici ? întrebă profesorul, apoi îşi aduse aminte că n-avea cum să capete vreo replică. Mâna i se lăsă rigidă pe brațul idiotului. Pumnul care strângea ciocanul era alb pe la încheieturile degetelor, iar brațul lovea precis şi regulat. Patru lovituri de fiecare cui. Uşa lângă care fuseseră bătute se deschise brusc.

— Ce se întâmplă aici ?

— Lia, nu ştiu ce să mă fac cu individul ăsta. Profesorul îl apucase pe idiot cu ambele brațe, trăgând disperat în jos. Se înroşise tot. Uite, parcă-i un automat. Profesoara îşi strânse cordonul halatului şi privi spre prima hârtie de pe perete. Se trase un pas înapoi.

— Marcele ...

— S-ar părea că a cam terminat imbecilul ăsta.

— Marcele, priveşte ! Pe perete erau prinse trei coli. Elevii din camerele alăturate ieşiseră pe coridor şi se uitau mirați spre ei ca spre locul unui accident. Pe prima coală, profesorul recunoscu dintr-o privire chipul Liei, fantastic de bine desenat în creion. A doua o înfățişa pe Lia aproape bătrână, cu fața brăzdată de riduri. Se întoarse brusc spre Lia. Obrazul profesoarei părea dat cu pudră. Zâmbea prosteşte, arătând cu degetul chipul zbârcit, schimonosit ca de lepră, de pe ultima foaie. Profesorul le smulse pe rând. Venise şi cabanierul.

— Ce s-a întâmplat ? Invariabila întrebare, îşi netezea mereu părul de pe tâmple, de parcă s-ar fi pregătit să fie fotografiat. Privea când la profesor, când spre Lia.

— Unul din elevii mei s-a folosit de acest individ ca să facă o glumă de cel mai prost gust. Nu înțeleg de ce îl țineți în cabană pe acest... acest... Privea într-o parte şi îşi țuguia buzele ca la rostirea unui cuvânt murdar. Idiotul privea fix locul unde fuseseră foile. Acuma doar capetele cuielor mai ieşeau din perete. În jurul fiecăruia tencuiala căzuse. Elevii ieşiseră aproape toți din camere, dar mai erau vreo câțiva întârziați care trânteau uşile camerelor fără nici o jenă. Atmosfera devenise dintr-o dată foarte sobră şi cei care trântiseră uşile fură priviți ca şi cum ar fi săvârşit un sacrilegiu. Erau toți în halate de casă sau pijamale, dar nu zâmbea nimeni. Lia găsi că totul seamănă cu un platou de filmare unde lumea se pregăteşte pentru o scenă nouă. Profesorul părea regizorul.

— Sunteți toți ? întrebă şi se întoarse un pic în spate, să vadă dacă nu cumva Lia se retrăsese. Uşa de la camera ei era şi acum deschisă. Perfect. Cine a făcut asta ? Ținea foile ca pe nişte cărți de joc. Le ținea şi le plimba de la stânga la dreapta. Cine le-a făcut ? Spuneți şi totul va rămâne aci, între noi. Vă

promit. Nu spuneți ? Biiiine ... lungise nefiresc de mult i-ul în aşa fel încât să sune cit mai deprimant. S-o luăm metodic. După câte ştiu, elevul Grandea ne-a uluit odată cu desenele sale în creion. Grandea, ai ceva de spus ?

— Nu eu am făcut aceste desene, tovarăşe profesor.

— Atunci cine ? Ştii tu pe cineva ? - Nu...

— Mă îndoiesc că un altul ar putea desena mai bine ca tine. Un altul de pe aici, că în lume ... Deci concluzia logică ce se desprinde este că tu ai executat aceste desene. Pe deasupra, ai şi laşitatea de a te folosi de o persoană care este în imposibilitate să-ți înțeleagă ticluirile. De ce nu ai bătut chiar tu cuiele, elev Grandea ?

— Dar nu înțelegeți că n-am avut nici un amestec în toată afacerea asta ? Până acum cinci minute nici n-am ştiut de aceste desene.

— Faci inconştient anumite lucruri, Grandea ? În acest caz, ar trebui să te vadă un psihiatru. Totuşi, elev Grandea, te asigur că în cu-rând părinții tăi vor conversa cu tovarăşul director. Şi nu despre vreme. Mai discutăm noi după ce vă întoarceți din vale. Sunteți liberi. Le arată spatele fără să mai adauge nici un cuvânt. Şoferul autocarului ieşise din cameră tocmai în momentul când profesorul terminase ancheta.

— Bună dimineața, zise.

— Bună ... i-o întoarse profesorul şi se încuie în cameră. Desenele rămăseseră la el, în buzunarul halatului.

— Ce facem, nu ... coborâm ? Şoferul se întorsese spre Lia.

— Da ... îndată ce sunt gata copiii. Eu mă îmbrac în două minute.

— Dacă vreți să ne întoarcem la douăsprezece, să vă grăbiți !

— Da. Uitați, câțiva s-au şi îmbrăcat, iar eu ...

— Nu vă mai țin de vorbă. Şi plecă spre uşă.

Idiotul stătea în cadrul uşii cu braţele încrucişate la piept. Şoferul veni glonţ spre el şi dădu să-l împingă. Idiotul se proptise cu braţele şi picioarele în cadrul uşii ca cel mai neînduplecat paznic. Se uita drept înainte, ca de obicei.

— Dă-te dom'le la o parte ! strigă şoferul. Atinsese clanţa şi uşa se deschisese. Câţiva elevi, atraşi de scenă, se apropiaseră. Ajutaţi-mă, copii, să-l urnesc pe ăsta, că doar n-o să ieşim pe ferestre. Cabanierul sosi în fuga.

— Iar ăsta ... Doamne, am fost mai idiot ca el atunci când l-am lăsat să stea aici. Hai, mă ! Doar n-o să aşteptăm după tine. (l smuciră amân-doi cu brutalitate, trăgându-l spre mijlocul holului. Manşetele de la cămaşă îi pârâiră ca nişte fermoare de cort. Idiotul se zbătea încercând să revină la uşă. În tot cursul luptei scosese nişte icnete înăbuşite. Ţineţi-l, băieţi, până aduc o frânghie.

— Ai o magazie, dom'le ?

— Da ... dar dacâ-l bag acolo strică tot şi n-am chef să bag mâna în buzunar pentru el.

— O magazie de lemne, dom'le !

— Ei ... da. Acum magazia nu mai e folosită. Acolo n-are ce să strice. Stai să alerg după cheia de la lacăt. Şoferul rămase să-l ţină pe idiot împreună cu vreo câţiva băieţi. Şoferul avea o figură foarte nefericită.

- Ştiţi că televizorul nu merge ?

- Cum să nu meargă ? făcu cabanierul, înlăturând firimiturile de pe masă. Profesorul îşi aşezase haina pe spătarul scaunului. Cămaşa din mătase lucea.

- Televizorul merge... e bun, continuă cabanierul.

— Nu merge.

— Când l-aţi deschis ?

— Adineaori.

— Ah ... da. Imediat după ce au plecat copiii, am rămas fără curent. Mi-a spus loniță de la bucătărie că plitele sunt reci şi n-au apucat să facă nimic. Bine că n-au venit copiii.

— Pe mine asta mă indispune. Trebuiau să fie înapoi la douăsprezece şi apoi să plecăm mai departe.

— Or mai fi rămas şi ei pe undeva ... Noi le-am pregătit nişte gustări reci. În lipsă de altceva ...

— Bine ... Vocea profesorului suna obosită. Aşa cum stătea cu coatele sprijinite de masă părea că vlaga plecase din el ca seva dintr-un arbore bătrân. În afară de bucătar şi de bufetieră nu mai era nimeni în cabană. Liniştea le pătrundea în minte ca o obsesie.

— Ar fi trebuit să vină ... O uşă se auzi deschizându-se cu un zgomot îndepărtat. Era probabil uşa de la intrare. Ăsta-i loniță ... Ba nu, că el calcă altfel. Paşi târşâiți se apropiau dinspre intrare. Cabanierul încercase să-i recunoască. Părea teribil de gânditor, apoi dintr-o dată expresia feței lui se schimbă.

Profesorul se întoarse brusc spre uşă şi aproape că țipă de surprins ce era.

- Grandea ... şopti ca pentru el, neve-nindu-i să creadă că în trăsăturile acelea deformate de riduri şi zbârcituri recunoaşte chipul lui Grandea. Se trase un pas înapoi ca din calea unei monstruozități. Scaunul scârşni pe ciment.

— Şoferul ... n-a mai putut conduce autocarul până la cabană. A murit. De bătrânețe. Vocea i se rostogolea scârțâind. Din ghete i se revărsa un nisip roşcat, aproape la fel de roşcat ca părul pe care-l avusese ÎNAINTE. Acum doar vreo câteva şuvițe albe îi mai cădeau peste urechi.